

Катинитѣ гжсета.

Весело грѣеше пролѣтното слънце. На широкия дворъ, покритъ, като съ килимъ, съ зелена трѣва, слугинята Мария храни птицитѣ. Кокошки, гжски, патки и мисирки се разкричали на разни гласове. Мисирокътъ, разперилъ опашка, гордо-гордо пристѣпва и силно се провиква: „Гулю, гулю, гулю!“

Мария хвърляше по малко на всички и отъ врѣме на врѣме имъ се скарваше.

— Какво се блѣскашъ, бре! — викаше тя на пѣтела, който изтласкваше кокошкитѣ и изкълваваше храната имъ. — Ти мислишъ, че като имашъ червенъ гребенъ и пѣстра опашка, ще слушатъ само тебе? чакай, де! . . .

И тя го тикна съ кракъ.

— Къшъ, къшъ! — викна тя на гжскитѣ, които бѣха изгрибали коритото си и тичаха да ядатъ отъ храната на кокошкитѣ. — Ти какво гледашъ. Кате? — викна тя на малката Катя, която ужъ, ѝ помагаше.

— Ами, че нали храня гжскитѣ, ма какво? Ето тѣ си изядоха храната — отвърна наивно Катя.

— Хайде води ги сега на рѣката но хубаво да ги пазишъ!

Така всѣки день тѣ си дѣлѣха работата.

Катя водѣше гжскитѣ и паткитѣ къмъ рѣката. Тя много обичаше да ходи тамъ. Седне на срѣца подъ върбата, гжскитѣ и паткитѣ се спускатъ по бистрата вода и загуркатъ главичкитѣ си, а тя ги гледа, гледа...

— Като узрѣятъ ягодитѣ, ще набера една кош-